

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra EN ENKESTAND

Citation: Schandorph, Sophus: "Fortællinger", i Schandorph, Sophus: *Fortællinger*, 1901, s. 26.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph01val-shoot-idm139737874666976/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Fortællinger

i deres Næring. Navnlig var det gaaet ud over vedkommende Præst, da den eneste større Proprietærfamilie i hans Sogn var gaaet til Alstrup. Kort efter dør Manden og bliver begravet i S. Se saadan bærer den ene Embedsbroder sig ad mod den anden, udraabte han, han tager mit Lig fra mig; det allerbedste Lig i mit Sogn. Men den stakkels Forvalter, som havde ventet at se det milde Smil sprede Skyerne fra Fru Cecilies Paude, havde ikke i dette Øjeblik kunnet anslaa en uheldigere Streng. Med en opfarende Hidsighed, som han hidtil aldrig havde set Spor af hos hende, udbød hun vredt:

— Hr. Povlsen, maa jeg bede Dem om aldrig at omtale Pastor Alstrup i mit Hus uden med den dybeste Agtelse.

— Naa godt Ord igen, lille Fru! Saa skal jeg da lade være at omtale ham; for jeg kan jo hverken agte eller foragte ham, siden jeg slet ikke kender ham.

— Det er Deres Fejl, svarede hun.

— Hm . . . ja — kanske. De mener, at jeg vilde blive saa meget visere eller bedre, hvis jeg kendte ham?

— Jeg mener, tog Cecilie til Orde med en dirrende Stemme, at De som de fleste trængte til at løftes op over Støvels Verden, og den Mands Ord kan bringe ens Sjæl saa højt op, at man glemmer den usle prosaiske syndige Jord.

— Aa, man faldt sku ned paa den igen, brummede Forvalteren. Desuden, naar man lukker sine Øjne og Øren op, er Jorden hverken ussel eller syndig. Naar der findes ti brave Mennesker for hver Keltring, hvad skal man saa forlange mere? Se Dem ordentlig om paa Jorden, hav med Jorden at gøre, som jeg har det, saa vil De erfare, at den ikke alene nærer og føder os, men at baade dens Planter, Dyr og Mennesker er ganske rare eller dog ganske fornøjelige Kreaturer at have at gøre med. Jeg for min Part ønsker ikke at løftes højere op, end at jeg kan trække Vejret.

— Saa har De ingen Religion.

Povlsen studsede ved denne Ytring, der faldt kort og for-tørnet. Han saa' Cecilie lige ind i Øjnene og sagde i den gamle myndige Tone, som hun kendte fra tidligere Tid:

— Tag Dem i Agt for at blive afføkket, Fru Staall!

Men der var et Mod og en Kamplyst over Cecilie, som hun hidtil aldrig havde kendt. Hun mødte Povlseas Blik og sagde i en udfordrende Tone:

— Hvad De kalder Sværmeri og Affektation, er for mig den